SPORTUL Magazin

O CONVORBIRE CU SAVANTUL HENRI COANDĂ

(Urmare din pag. 1)

un exercițiu pentru minte și trup, care generează o întreagă morală. Este o școală, dar nu a forței fizice, ci a puterii morale, o școală a gîndirii și a manifestării pe care o conjugă rațiunea cu potențialul fizic, dorința de izbutire.

Nu ne amintim oare de acele splendide episoade în care, luptînd cot la cot, sportivii depun întregul efort pentru a obține victoria, ce revine unuia singur; și-atunci, cei ce speraseră, crezuseră în succesul lor, subscriu la izbinda adversarului și-i prezintă felicitări?

Ei bine, această recunoaștere, de fel produsul unei resemnări sau al vreunei convenienței de fals protocol social, este tot ceea ce poate fi mai frumos dintr-o întrecere sportivă, valorînd chiar mai mult decît performanța tehnică cu care s-a calificat victorioșul campion sau recordman.

O asemenea mentalitate transformă competiția într-o manifestare a spiritului uman, în care nobilele virtuți ale omului sînt afirmate din plin spre prietenie, spre recunoașterea valorii celui mai înzestrat, a celui mai îndreptățit.

Ei bine, iată, acesta e sportul: un exercițiu al rațiunii, un exercițiu al mușchilor, o mare investiție sufletească.

— Ziarul SPORTUL a publicat o fotografie a dv. între tenismanii care au reprezentat România în competiția internațională deschisă tineretului, desfășurată în vara acestui an la Vichy. Tinerii sportivi români au povestit, la înapoierea lor, emoționați, că acolo, printre străini, le-ați insuflat ceea ce se numește forța de luptă, fără cuvinte, fără discursuri, ci mult mai puternic, prin fapte directe.

— Dar dumneavoastră atingeți deodată mult prea multe corzi ale sufletului meu. Gîndiți-vă că acei tineri luptau în fața unui public străin lor și, ca atare, ceea ce m-a făcut să mă ocup de ei era că-i consideram niște luptători cu o grea răspundere: pe pieptul lor purtau ecusonul național al României.

Și cînd această România e patria lor și a mea, apoi, cum să fi avut eu tihna să-mi fac cura pentru care venisem la Vichy?

Ei, acum deslușiți ce rol joacă sportul în viața omului?

Dumneavoastră ați formulat întrebarea: în viața omului modern? Eu vă precizez însă: în viața omului, a omului de ieri, de azi și a omului de mîine.

La vîrsta la care nu se mai cuvine să te afli pe gazonul sau pe pistele stadionului, ia loc, frate, în tribună și retrăiește, prin ceea ce fac cei tineri, dulcile emoții ale luptei și uneori chiar voluptatea înfrîngerii care sădește victoria de mai tîrziu. Vei rămîne sportiv și în același timp nu vei simți — te asigur — că nu mai ești tu însuți tînărul de ieri.

Marea cursă s-a terminat...

PE JOS, DE-A LUNGUL ȘI DE-A LATUL ȚĂRII

Iată-mă, din nou, la București, în mijlocul tovarășilor mei de muncă de la fabrica „Vulcan", după ce am înconjurat țara, pe jos, parcurgînd 2 147 de kilometri. A fost o ambiție a mea, un fel de prinsoare cu mine însumi, o mănușă aruncată celor 48 de ani ai mei. Fostul mărșăluitor și maratonist de acum 18—20 de ani — locul 31, din 112 concurenți, la maratonul internațional din Kosice, în 1950 — se cuvenea s-o ridice. M-am gîndit că e un minunat prilej de a cunoaște frumusețile țării, pentru care vin atîția turiști străini — este drept, nu pe jos — de la sute și mii de kilometri... Consultîndu-mă cu un medic, Marin Manafu, acesta mi-a spus că voi face o treabă bună și din punct de vedere al sănătății mele, lăsînd pe drum ceva din plusul de kilograme pe care le acumulasem cu vîrsta. La 1,58 m înălțime, cîntăream 79 de kilograme. Prea mult, firește.

Am plecat din fața uzinei, în dimineața zilei de 23 august și m-am înapoiat, așa cum îmi propusesem, în ziua de 22 octombrie. Itinerariul? Ploiești — Brașov — Bran — Cîmpulung Muscel — Pitești — Slatina — Bals — Craiova — Filiași — Tîrgu Jiu — Petroșani — Hațeg — Hunedoara — Deva — Arad — Oradea — Cluj — Turda — Tg. Mureș — Gheorghieni — Bicaz — Piatra Neamț — Roman — Bacău — Mărășești — Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej — Slănic — Tecuci — Galați — Constanța — București. Am enumerat, firește, principalele localități prin care am trecut. Cea mai lungă etapă a fost Slobozia — Urziceni, 65 de kilometri, pe care i-am parcurs în 14 ore și jumătate. Nu însă aceasta a fost și etapa cea mai dificilă. Drumul de la București la Ploiești, din prima zi, m-a rus cel mai mult la încercare. Ar fi trebuit, probabil, să-mi rezerv un parcurs mai scurt, de cel mult 40 de kilometri, pentru a nu-mi supune dintr-o dată organismul, picioarele mai ales, unui efort prea mare. Și am plătit tribut acestei imprudențe, trebuind să suport o mică operație la talpă. După aceea însă, totul a decurs normal. Nu m-am gîndit nici un moment să mă las păgubaș și să mă întorc acasă. Simțeam din ce în ce mai puțin oboseala, iar peisajele pe care le vedeam mă îmbiau mereu la drum. Cînd am ajuns pe serpentinele dintre Bran și Cîmpulung Muscel, am avut senzația că visez, că trec prin niște locuri ireale, din povești.

Poate că amintirile n-ar fi fost atît de plăcute, dacă la capătul etapelor n-aș fi găsit, aproape pretutindeni, un sprijin deosebit. Consiliile populare, în special cele din Tecuci, Slobozia și Piatra Neamț, clubul sportiv Dunărea Galați, Consiliul municipal pentru educație fizică și sport din Craiova mi-au întins o mînă caldă de ajutor, scutindu-mă de multe din grijile pe care ți le creează o asemenea călătorie.

A fost foarte frumos. Am păstrat, ca... trofee, cele două perechi de pantofi de atletism și perechea de tenisi transformate în simple... amintiri pe drumul acesta atît de lung. Controlul medical, pe care l-am efectuat la încheierea drumului, mi-a arătat că starea sănătății mele este excelentă, la aceasta contribuind și cele 8 kilograme de care am scăpat. De fapt, cursa nu s-a terminat. Timp de o săptămînă, dacă nu mai mult, va trebui să parcurg zilnic distanțe mari pe jos — întîi 15 kilometri, apoi 12, 10 și așa mai departe — pentru ca mușchii, obișnuiți cu efortul prelung, să nu se anchilozeze.

La anul, voi face din nou Turul României, de data aceasta pe bicicletă, în compania celor doi copii ai mei: Rodica, în vîrstă de 16 ani, și Niculae, în etate de 19 ani. Vom merge pe bicicletele furnizate de fabrica din Zărnești, dovedind atît țăria noastră, cît și a produselor acestei unități industriale, cu o faimă binemeritată.

Iar în 1972, cînd voi avea 51 de ani, vreau să-mi închei activitatea sportivă, realizînd cea mai lungă cursă din viața mea: de la București la München, pe jos, pentru a asista la Jocurile Olimpice. Sînt convins că voi reuși acest lucru și că nu voi fi atît de obosit încît să n-am putere să strig, ori de cîte ori vor concura sportivii noștri: „Haide România"!

Niculae D. NICULAE

SINCERITATE RĂSPLĂTITĂ

Serviciul poștal din orașul american Pittsburg a fost pus în fața unei probleme delicate: nu știa cui să înmîneze o scrisoare anonimă adresată „CELUI MAI PROSTĂNAC BOXER DIN LOCALITATE".

Zece boxeri, cărora factorul poștal le-a adus această scrisoare, au returnat-o cu indignare, făcînd în același timp o... salată funcționarului poștal, pentru că îndrăznise să-i socotească destinatari ai scrisorii.

Abia al 11-lea, Ernie Loughran, a acceptat-o. El n-avea să regrete sinceritatea sa, deoarece plicul conținea o bancnotă de 100 de dolari și un bilețel cu următorul conținut: „Vă felicit din inimă. Nu sînteți atît de prost cum vă cred colegii dv.".

Fără cuvinte...

de V. TIMOC

Duminicile unui nesportiv

CLUBUL

La o mai aproape cercetare, semicentenarul sportiv de la Cluj are o semnificație deosebită. „U" a fost, încă de la înființare, mai mult decît o asociație sportivă: a fost un colectiv care a cultivat spiritul de club, i-a dat un sens moral, a creat un contact pe cale emotivă cu publicul. Nu prin victorii spectaculoase, fiindcă au fost, oricum, și din acestea, ci printr-o anume solidaritate, simț de echipă, sentimentul precis al valorii sportului în cultură.

Mă gîndesc la toți cărturarii, medicii, profesorii, oamenii de litere și artă care s-au strîns în jurul „Universității" clujene. Nu o dată, sala Operei Române și spectacolele Teatrului Național din orașul de reședință se umpleau de oameni, care arborau la butonieră, în locul rozetei decorațiilor, emblema clubului, încît credeai că te afli la un congres sportiv, nu la o seară de ficțiuni scenice. Toți aceștia intenționau ca, prin sprijinul și simpatia nutrite pentru „U", să dea sportului un loc bine hotărît în activitatea spirituală. De a nu-l izola în arenă și pe stadion, ca pe-o preocupare străină de viața morală, ci de a-l integra în îndeletnicirile necesare pentru stimularea ființei totale a individului și colectivității.

Țin minte dorința profesorului Iuliu Hațieganu — unul dintre protectorii cei mai însuflețiți și mai statornici ai „Universității" — de a introduce manifestările corale în cadrul serbărilor sportive și a activităților de club. Vroia, prin asta, să șteargă hotarele ce se trasau, de o concepție îngustă și tehnicistă, între mișcarea corpului și mișcările spiritului, să împingă sportul spre cultivarea unui concept tot mai larg, universal, al frumosului; să facă din el nu o formă fără conținut, ci expresia unei bogate vieți interioare, a unui surplus de energie vitală tălmăcit în forme armonioase.

Ceea ce ni se pare multora deosebit de important în existența de-o jumătate de veac a „Universității" de la Cluj este consecvența promovării unui spirit de club, a simțului moral pe care îl presupune sportul și sportivitatea. Tocmai ceea ce constituie, așadar, esența asociațiilor sportive, înlănțuite în cea mai profundă contingență cu viața omenească. În măsura în care orice sport stimulează în noi elanul acțiunii, al cultivării latențelor de energie din individ, în ultimă instanță însuși elanul creator, clubul sportiv este o lume în miniatură, care ne învață la colaborare, la stimă reciprocă, la unirea energiilor, într-un cuvînt, tinde la valorificarea, în virtutea legilor individuale și colective, a forțelor creatoare din om.

Că „U" și-a făcut datoria în acest sens, o demonstrează temperatura ridicată a sărbătoririi de la Cluj, marele număr al participanților, ecoul larg pe care l-a stîrnit în toate categoriile de public din țară. Clubul acesta a făurit nu numai prietenii de-o viață între membrii lui, dar a făurit, mai ales, mulți prieteni ai sportului românesc — al unui sport care nu e doar joacă a mușchilor și a agilităților cinetice, ci și unul din aspectele firești ale culturii naționale.

George SBÂRCEA

Toast la „Sportul Studențesc"

Cu prilejul reuniunii tovărășești în care s-au regăsit, după ani și ani, jucătorii, antrenorii și conducătorii cunoscutei echipe de fotbal de acum 3—4 decenii, Sportul Studențesc, poetul Tudor George (Ahoe) a rostit următorul toast:

Tot ce-ai trăit cu ochii de copil
Nu trece-așa, ușor de az-pe-mîine!
Se-ntipărește ca-ntr-un lut fragil!
Se face piatră-n suflet
și-ți rămîne!

Poți ca să uiți iubirea ce-a trecut,
Or primii bani din leafa cîștigată,
Dar primul pas cu mingea, primul șut
Și primul „gol" din viață, niciodată!

Ba poți să uiți c-ai fermecat cîndva
Tot Wembley-ul, San Siro, tot Lausanne-ul,
C-ai uluit c-un șut America,
Dar niciodată n-ai să-ți uiți maidanul!

Maidanul tău și strada din cartier
Și prima minge
— chiar de-a fost de cîrpă! —
Ți le-aminti-vei pîn-ajungi în cer
Și pînă amintirea ți se surpă!
Așa e scris: ca-ntîiei bucurii
Să ii aduci prinosul toată viața!
Și-n sinea noastră, ne putem mîndri
Că ne-am trăit cu patos Dimineața!

Cu-atît mai mult, în sufletu-ți ardent,
Simți-vei amintirile prin vene
Schimbîndu-ți primul tău „echipament"
De pe maidan,
cu-al marilor arene!

Cum voi uita,
— de pe maidanul meu
Unde băteam beșicile de-a surda —
Cînd am pășit, asemeni unui zeu,
Pe Venus, pe Olimpia, pe Turda?!

Cum voi uita întîii mei bocanci
De fotbal
— de la „Zauber" —
prima gheată
— Copil, pe-atunci, desculț și fără franci —
Cine-ar putea să uite? Niciodată!

Cine-ar putea să uite-acel tricou —
Insigna „Sportul Studențesc" purtată
Care-o simțeam pe piept ca un erou
Și-aș fi dormit cu dînsa?
Niciodată!

Cine-ar uita
— eu n-am să uit pe veci! —
Cînd ne sculam cu soarele-n găleată,
Duminica întîiului meu „meci"
Pe-un stadion cu bare?
Niciodată!

Și-acele amintiri copilărești
În suflet ți se-nnoadă pe vecie!
Ți-ai aminti etern de anii-aceștI
Și chipul celor întru bucurie!

Mi-i amintesc și-acum, cu-același drag, —
Ca Stan și Bran din film făcîndu-și jocul —
Cum la cabină apăreau în prag
Nenea Titel-Ursache și nea Socu!

Parcă-i aud și-acum,
sună-n timpan —
Unul pripit la vorbă, altul dulce —
Cum ne-ndulceau cu mierea din borcan
Și ne vorbeau, ca-n cronică — Neculce!

O, cronicari!
Ce cronici ar putea
Să mai păstreze vie, peste veacuri,
Vorbind prin timp despre „echipa mea",
De farmecul acelor sfinte fleacuri?!

De prima gleznieră, primul pas,
Cînd mi-am legat șiretul și jambiera!...
Constantinescu-Grecu mi-a rămas
Mai drag decît Zamora sau Herrera!

Căci poți uita de faima tuturor,
Ori c-ai fi fost vedetă consacrată,
Dar n-ai să-l uiți pe-ntîiul antrenor
Ce ți-a-nnodat șiretul,
niciodată!

Pe mulți din fotbal i-am uitat
— firesc! —
Cu mulți am fost coleg numai în pripă,
Dar pentru mine-i „Sportul Studențesc" —
Cu primii mei colegi —
prima echipă!

De Nicușor, de Didi, de Ignat,
De Sămăreanu îmi aduc aminte!
Și despre-ntîiul meu campionat!
Și despre-ntîiul meu crampon —
țin minte!

Nu-l voi uita, din ochii mei cei clari,
Pe „idolii" ce ne-ndemnau spre glorii,
Privindu-ne ca niște frați mai mari,
Cu care ne mîndream, noi — juniorii!

La „Sportul Studențesc" am înțeles
Ce-nseamnă „suflet" — să te ai ca frații! —
Și-ntîiul cult al gestului ales:
Ștafeta sfîntă dintre generații!...

...Ar fi de spus atîtea!... multe sînt,
Dar cîte sînt n-ar încăpea-ntr-o carte!
Le simt în suflet, ca pe-un legămînt
Ce l-am transmis și altor
— mai departe!...

La ceasu-acesta scump, evocator,
Să-nchin și eu acest pahar, cer voie,
În cinstea Dumneavoastră-a tuturor!
Și: Vivat „Sportul Studențesc"!

AHOE

PILULA

Schiță de AL. DINCĂ

Celor care cred că înalta performanță se cucerește prin „rețete" miraculoase...

Din nou înfrînt. A șaptea oară în patru ani. Și cîtă nădejde își pusese în cursa aceasta... N-a fost chip să-l întreacă pe „marele campion", cum îl botezaseră ziariștii. Mîine, din nou ziarele vor consemna evenimentul cu litere de-o șchioapă; „marele specialist al curselor de 400 m garduri n-a putut fi învins nici în concursul preolimpic..." Azi, mai mult ca oricînd, sperase într-o victorie. N-a reușit. Pe ultimii metri a fost depășit... Și-a prins capul înfierbîntat în palme, derulînd în memorie filmul curselor, întocmai unor documentare, cu toate detaliile... După trecerea gardului al 7-lea, avea 4—5 metri avans... În fiecare cursă... Pe ultima sută își păstra avantajul. Cu cîțiva metri înainte de sosire, aruncîndu-și instinctiv privirea în urmă, îl văzu pe „El" cu fața descompusă, cu privirea halucinantă, sticloasă, cu buzele livide, plutind parcă pe culoarul său, în drum spre victorie. Era o clipă de groază, în care timpul se oprea în loc. Nimic parcă din întreaga sa ființă nu mai funcționa cum trebuie. Își încleștă pumnii. Scrîșnind din dinți în supremul efort, se încordă cu toată ființa pentru a păstra un minim de avantaj, blestemîndu-și neputința. Zadarnic! „El", ca într-o alergare siderală, rupea primul firul alb de la sosire... Și totuși, la mijloc...

Își masă fruntea încinsă. Tîmplele zvîcneau spasmodic. Căută să se liniștească. Reuși doar cîteva minute. Apoi, din nou, înfrîngerea obsedantă îi sfredeli sufletul. Își aduse aminte că-l urmărise și la antrenamente... la concursuri. Nimic senzațional... Deodată, tresări. „Ba nu! era ceva ciudat". A observat că înainte de încălzire... Îi spusese și antrenorului său, dar „nea Sache" i-a rîs în nas:

— Fii serios, măi Vlade. Ce-ți mai trece prin cap? Mai bine hai să chibzuim unde putem spori încărcătura antrenamentelor și — făcu o pauză cu subînțeles — nu te mai uita în urmă decît după ce treci primul linia de sosire...

Asta a fost tot. Lui însă i-a rămas înfiptă într-un colț de creier ideea că la timpul potrivit, antrenorul îi strecura pastila miraculoasă care-i dădea vitalitatea ultimilor metri.

Treptat, gîndul s-a transformat în obsesie deprimantă. Venea la antrenamente mai mult de gura celor apropiați. Apatia lui se materializase curînd în secunde-n plus față de performanțele anterioare. Nopțile lui nea Sache se transformaseră-n coșmare. Se visa alchimist, fierbînd în retorte uriașe din toate ierburile pămîntului leacul campionilor.

Într-o bună zi, un gînd îi fulgeră mintea... Sosit la stadion, se echipă ca-n tinerețe și luîndu-și o suliță, provocă specialistele la un concurs pe vreo cîteva probe. Nea Sache radia de bucurie. Nu atît pentru pariul cîștigat, cît pentru mutra lui Vlad cînd va afla vestea. Într-adevăr, scăpă sacoșa din mînă, iar vorbele i se făcuseră ghem undeva în gît, privindu-l pe nea Sache cu uimirea celui care nu sperase nici măcar o clipă în realizarea visului.

— Ei da, ce te miri. În viață vei găsi întîmplări și mai de necrezut. Important este că vom obține ce ne trebuie pentru Olimpiadă...

Apoi, îi povesti cum fratele său, inginer șef la uzinele de material rulant, fiind în delegație la o uzină similară din țara „marelui campion", l-a cunoscut pe celebrul antrenor care era maistru în uzina cu pricina. În cele trei luni, s-au împrietenit la cataramă, participînd chiar în ultima vreme cu regularitate la antrenamente. I-a vorbit și despre „secretele" sale, arătîndu-i pilulele din care inginerul a luat „de curiozitate" două. Suficiente. Una pentru analize și una pentru Olimpiadă. Numai că cele zece luni care au mai rămas, va trebui să muncească pe brînci...

— Și să lași dracului uitatul în urmă — conchise nea Sache istoria, iscodindu-și adesea elevul cu coada ochiului.

Lunile au trecut. Vlad lucra cu pasiune. Adesea îi sugera lui nea Sache să adauge programului de antrenamente exerciții în plus. Rubricile din caietul antrenorului erau completate cu cifre însoțite de semne ale exclamării. „Sînt însemnări personale, așa că n-are rost să le vezi", era replica antrenorului care stopa curiozitatea lui Vlad. „Eu îți spun precis timpii realizați, așa că..."

În primul concurs, a spulberat recordul național. Nea Sche rîdea cu gura pînă la urechi: „Ce-o mai fi, cînd o să iei pilula?" Concursurile premergătoare jocurilor Olimpice îl situează pe Vlad în rîndul marilor favoriți. Apoi, deplasarea în țara gazdă a Olimpiadei. Vlad era din ce în ce mai nervos. Dar nea Sache se plimba cu mîinile vîrîte pînă-n coate în buzunar, fluierînd refrenul lui favorit, „Paloma". Acest calm, încredere în viitor, se strecura nevăzut și-n ființa lui Vlad.

Sosise și ziua finalei. Pronosticurile cronicarilor erau în doi peri, mărginindu-se la înșiruirea performanțelor din ultimii doi ani ale finaliștilor. La start, pentru a opta oară, urma să se întîlnească Vlad cu „marele campion".

Finaliștii sosiseră în țarc, la încălzire. Nea Sache îi făcu semn lui Vlad. Dintr-o cutie, scoase o pastilă pe care atletul o aruncă cu înfrigurare în gură, făcînd-o să dispară cu un gît de apă minerală. Îi recomandă să se-ncălzească temeinic. Apoi, nea Sache, cu pasul domol, strîngînd în mîna stîngă cutiuța de carton, se-ndreaptă spre plasa de sîrmă de lîngă sosire.

Pocnetul pistolului îl făcu să tresară. La ieșirea din turnantă, Vlad conducea cu ceva. Pe gardul 5, avantajul era evident... Și în a doua turnantă... Ultima sută... 4—5 metri... De nu s-ar uita...

Explozie de urale! Întreg stadionul în picioare, ovaționa pe învingător. Vlad, în culmea fericirii, îmbrățișă pe primul ieșit în cale... o arbitră de la sărituri care ducea foile de concurs la secretariat. Blonda secretară nu se sfii să-l sărute pe obrajii umeziți deopotrivă de lacrimile bucuriei și sudoarea sublimului efort, bucuroasă că va apare pe coperțile revistelor și în paginile ziarelor, în brațele acestui român entuziast — campion absolut la 400 m garduri.

Apoi, într-un suflet se-ndreaptă spre antrenorul său care, modest, stătea cuminte la gardul de lîngă sosire.

— Ai văzut, nea Sache, am învins!, se aruncă Vlad în brațele antrenorului. Acesta, zîmbind șugubăț, îl mîngîie pe creștet, cum îi era obiceiul, îndemnîndu-l apoi să se îmbrace.

Bătrînul antrenor o porni agale spre vestiar, în timp ce căutînd din priviri un coș cu hîrtii azvîrli cutia mozolită de atîta strînsoare și pe care se putea citi: „Vitamina A+D".

RĂSPUNDE Ion Poștașu

ION MICU, BUCUREȘTI. **„Înaintea finalei „Cupei Davis", doi tineri craioveni au făcut o prinsoare cu dv în sensul că, dacă Țiriac și Năstase aduc cupa în țară, le procurați o piesă din echipamentul cu care au jucat la Cleveland, iar în caz contrar vor face pe jos drumul Craiova-București și înapoi. Aș vrea să știu dacă s-au ținut de cuvînt?" Nu știu. Poate că merg încet și n-au ajuns încă în București! Nici nu le cer să-și onoreze pariul, ținînd seama de evoluția, apreciată de toți specialiștii, pe care au avut-o Țiriac și Năstase, la Cleveland, în finala „Cupei Davis". Și-apoi, măcar de-ar fi aceștia singurii mei datornici!**

TUDOR NECIU, BRĂILA. **Mihai Ionescu, portarul Petrolului, împlinește 33 ani, la 19 noiembrie. Meciul care i-a adus afirmarea (oarecum tîrziu: la 26 de ani!) a fost acel joc de campionat din ediția 1963—64, în care Petrolul a învins Rapidul, la BUCUREȘTI, cu 6—0!**

CLAUDIU FILIPESCU, CLUJ. 1. **„Vreau să știu dacă distanța de 100 metri a fost parcursă vreodată în 9,1 secunde".** Pe jos sau cu mașina? Am și eu o întrebare: oare nu vă mulțumește acel fabulos 9,9 secunde, care constituie recordul mondial la atletism, pe 100 de metri? 2. Ion Moina n-a fost recordman mondial sau european, dar acel 10,4 sec pe 100 de metri, realizat cu 23 de ani în urmă, a reprezentat pentru timpul acela un rezultat de prim plan în arena internațională. Pe tabela noastră de recorduri, el a rezistat mai mult de 20 de ani. Acum, recordul nostru național este 10,3, mica și totuși atît de marea zecime de secundă nepuțind fi smulsă decît de un singur atlet, Gheorghe Zamfirescu. Și o singură dată (din păcate!).

CONSTANTIN POPA, COMUNA CHIRNOGI, F. PETRI, LUGOJ. În urmă cu cîteva zile, am lămurit această problemă; consultîndu-ne și cu președintele Colegiului central al arbitrilor, George N. Gherghe: portarul de rezervă poate intra în poartă în locul portarului titular, eliminat din joc, în același moment echipa respectivă scoțînd însă de pe teren un jucător de cîmp. Făcînd această precizare, deosebit de importantă, să sperăm că problema va rămîne de ordin... teoretic!

MARIN DIACONU, BUCUREȘTI. Dinamo București are în palmares două victorii cu 7—0 în meciurile de campionat susținute cu Farul Constanța. Aceste scoruri astronomice au fost înregistrate la București, nu la Constanța. Mă îndoiesc însă că asta i-a consolat prea mult pe cei de la Farul!

VASILE CHERAN, CRAIOVA. Acordarea sau neacordarea unei lovituri de la 11 metri constituie aproape întotdeauna un subiect controversat. În cazul în speță, arbitrul N. Cursaru, care a condus partida Dinamo București—Universitatea Craiova, apreciind că Stoenescu l-a împiedicat pe Ivan, după ce acesta declanșase șutul, n-a acordat penalty. Așa a văzut lucrurile și observatorul federal, Angelo Niculescu. Alta este însă opinia cronicarului nostru și a celor care au urmărit faza la televiziune. Fără discuții, fotbalul n-ar mai fi... fotbal!

GEORGE GEARAVELA, MEDIC, COMUNA TĂTĂRĂȘTI. În dorința de a încuraja jocul ofensiv în deplasare, nu numai că propuneți instituirea unei cupe, care ar urma să revină fotbalistului cu cel mai mare număr de goluri înscrise pe teren străin, dar sînteți gata să acordați chiar dv această cupă. Propunerea este interesantă. Credeți însă că problema golurilor înscrise pe teren propriu a fost rezolvată?

NICOLAE PARISCU, CĂLĂRAȘI. Campionatul de fotbal, întrerupt din cauza războiului, a fost reluat o dată cu ediția 1946—1947. S-a produs atunci contopirea echipelor Unirea Tricolor și Ciocanul, născîndu-se... Dinamo București. În ediția 1947—48, la campionatul diviziei A, am avut chiar două echipe Dinamo: A și B, aceasta din urmă (formată, în general, din jucători de la Unirea Tricolor) retrogradînd.

Ilustrații: **N. CLAUDIU**